

Stonehenge - brána do jiných světů

Starobylé kameny, které od nepaměti lemují území Velké Británie, přitahují zájem vědců již mnoho let. Toto místo je známé jako Stonehenge a je opředeno tajemstvím dávných druidů. Málokdo tuší, jaká další tajemství toto místo skrývá.

...Ukazuje se, že je spojeno s hvězdnými systémy Velké medvědice a Kasiopeje, s vesmírnými energiemi, dávnými rasami lidí.

A všechny tyto informace přišly skrze vědomé snění.

Ponoříc se do snu, letěla jsem někam daleko, kde zemi halilo jemné svítání. Sluneční světlo rozptýleně ozařovalo zelené stromy. Samotné Slunce ještě není vidět a teprve jeho první paprsky rozhánějí noční tmu. Ptáci se probouzejí, už je slyšet jejich cvrlikání, na svěží světlé trávě se třpytí rosa a v dálce se pase osamělý bílý kůň.

Prolétám rozložitými korunami stromů a ocitám se před kameny. Jsou nerovné, zjizvené deštěm, větrem a časem. Některé z nich jsou nahoře spojené obrovskými překlady. Vysoké kameny jsou seřazené do kruhu na obří kamenné plošině a jiskří jakýmsi namodralým světlem. Vně kamenného kruhu je hliněný val, uvnitř jsou také jednotlivé kameny. A mně blesklo hlavou, že se tomu místu říká Stonehenge.

Slunce se vynořilo zpoza obzoru a ozářilo prastaré kameny, prolétlo jako šíp mezi dvěma z nich přímo na mě. Ucítla jsem jasný záblesk a najednou jsem se ocitla mezi větvemi stromů.

Slunce opět nebylo vidět, ale teprve se rozednívalo. Ale z nějakého důvodu byly kameny rovnější a hladší a objevilo se nad nimi zakrytí.

Vnitřní hlas mi řekl, že jsem se vrátila v čase. Nějací lidé šli směrem ke kamenům. V čele šel kněz s dlouhým šedivým plnovousem a stejnými vlasy. Za ním muži a ženy v plátěných oblecích. Vlasy mají svázané koženými páskami. Jsou to rudovlasí lidé se zelenýma očima.

Tady se blíží. Všimnu si, že za knězem vedou bílé koně a na nich sedí dívky s rozpuštěnými dlouhými vlasy.

Ještě okamžik – a ocitla jsem se v těle jedné z nich. Mám na sobě dlouhé bílé košilové šaty s jemným květinovým ornamentem na manžetách a hrdle. Cinkají dřevěné dubové korálky, měděné vlasy spadají až pod pás.

Bílý kůň se sotva viditelnými šedými skvrnami kráčí pode mnou a pomalu se pohupuje. Přede mnou i za mnou jedou podobné dívky na bílých koních a i ony mají na prsou dřevěné náhrdelníky z různých druhů dřeva.



Starověký obřad mezi kameny Stonehenge

Všichni se zastavili a do vnitřního kamenného kruhu vstoupil pouze kněz a jeho dva pomocníci. Obešli prostor zleva doprava, odříkali několik zaklínadel nebo modliteb a pak uprostřed zapálili oheň. Po chvíli vstoupily do kamenného kruhu dívky. Každá z nich také obešla všechny kameny v kruhu zleva doprava.

Uprostřed na kamenech byly dřevěné desky s vyrytým nápisy. Tyto nápisy měly velmi zajímavý tvar: svislé čáry měly zářezy v různých směrech. Různé kombinace zářezů a teček znamenaly různá písmena. Kněží tyto texty zpěvavě předčítali před ohněm. Na další plochý kámen u vchodu do svatyně položili zralé červené a tmavě modré drobné bobule a med. Všichni na něco čekali.

A pak se objevilo slunce a jeho paprsek pronikl prostorem mezi dvěma kameny. Kněží začali zpívat starobylé hymny.

Pohledy se opět upřely na kámen s obětinami. A pak se z lesa vynořila velká hnědá medvědice. Pomalu se přiblížila ke kameni. Všichni stáli v tichosti a medvědice důležitě snědla obětiny a rozhlédla se.

Dívky musely dát otěže dolů a koně nezadržovat. Seděla jsem klidně v sedle, když se najednou můj kůň pohnul. Na to se také čekalo, poněvadž potom bylo řečeno, že tu, jež bude duchy vybrána, se bude muset přiblížit k medvědici, jejíž

kult zde byl rozšířený. Komunikací s duchem medvěda se tito lidé dozvídali svou budoucnost a osud. Medvědice byla jakoby věstkyně, dívka s ní komunikovala a po návratu ke svým soukmenovcům jim předávala, co od medvědice slyšela.

Takže najednou můj kůň šel k místu, kde byla medvědice, a zastavil se před ní. Medvědice zvedla čenich a podívala se na mě úžasně chytrým, smysluplným pohledem. Otevřela tlamu a zavrčela. V hlavě mi probleskla nepochopitelná řeč.

A teď už z dálky vidím medvědici i dívku na koni. Dívka se bázlivě dívá na lesního hosta a pozorně mu naslouchá. Ten si monotónně pobrukuje.

Medvědice ztichla, několikrát zaškubala uchem a zamířila do lesa, a bílý kůň odnesl dívku ke kněžím.

V této době se zde sešel celý kmen a lidé začali naslouchat příběhu té, jež s medvědicí komunikovala. Sledovala jsem vzdalujícího se medvěda jako by ze vzduchu a už z dálky jsem viděla, jak kolem ohně začal veselý tanec.

Medvědice šla stále dál do houštin, ale tady se posadila a já uviděla, jak se od jejího těla odděluje průsvitná postava téže medvědice. Ta tělesná se otřásla a vydala se do divočiny. Průsvitná medvědice prošla kolem mě, ale náhle se zastavila a otočila. Podívala se přímo na mě a přešla ke mně. Třpytila se na slunci a já si tehdy pomyslela, jak je krásná.

Medvědice se přiblížila a dobromyslně zavrčela. Podívala se na mě a zdálo se, že mě někam zve, a tak jsem ji následovala. Vyšly jsme na stejném místě u prastarých kamenů, ale bylo jiné než předtím. Kameny byly hladké, světle modré a svými plochami hrály na slunci. Byli tam lidé, také jiní.

Tito lidé byli velmi vysocí, ale také zrzaví. Jejich roucha byla stříbřitá s nejjemnějšími záhyby spadajícími až na zem a dlouhé početné copánky žen se plazily po ramenou jako hadi.

Medvědice se na mě podívala a já uslyšela svůj vlastní hlas, i když jsem si byla jistá, že mluví ona. A hovořila o tom, že tito lidé tu žili před mnoha tisíci lety, že jejich předkové přišli ze souhvězdí Kasiopeje a Velké medvědice a smísili se s těmi, kterým se říká Lemurijci. Potomci Kasiopejců dali Zemi národ Keltů. Pomáhali jim učitelé ze souhvězdí Velké medvědice a Kasiopeje. Obyvatelé Velké medvědice jim pomohli vybudovat na Zemi energetické centrum (to, čemu říkáme Stonehenge).

„Ale jak ho postavili?“ - Najednou mě napadla otázka. A pak se přede mnou vznášely různé obrázky.

Vidím, že lidé měli nějakou techniku a uměli ovládat síly přírody. Přesouvali obrovské kameny vzduchem na libovolnou vzdálenost. Uměli také pomocí nějakého paprsku vyřezávat kameny ze skalní horniny. Přesně tak byl postaven komplex Stonehenge. A vzpomněla jsem si na jiný sen - na stavbu egyptských

pyramid, protože byly postaveny úplně stejně (viz téma: Stavitelé egyptských pyramid).

Medvědice mi řekla, že každý kámen stojí nad vodním zdrojem a všechny tyto zdroje jsou v podzemí propojeny stejným způsobem, jako jsou kameny propojeny překlady nahoře. Stonehenge je obrovskou zásobárnou a vysílačem energie vesmíru a Země. Byl postaven s ohledem na hlavní parametry Vesmíru, o nichž lidi informovali obyvatelé Velké medvědice a Kasiopeji. Byla to „brána“ do jiné dimenze a na jiné planety. Jako na potvrzení toho jsem viděla, že jeden představitel oné dávné rasy, zřejmě kněz nebo zasvěcenec, vstoupil za úsvitu do kruhu těchto podivuhodných kamenů a přistoupil k centrálnímu sloupu. Krk mu zdobil náhrdelník, který se v paprscích rozprostíral po hrudi a ramenou, a jeho dlouhý oděv hrál opalizujícími barvami perleti.

Když se nad obzorem objevily první sluneční paprsky, prořízly jako šíp kruhový prostor svatyně. Všechny kameny jiskřily modrým světlem a sloupy světla z nich stoupaly k nebi a země jimi hučela. Kněz se dotkl centrálního kamene a také se ho dotkl čelem. V tu samou chvíli ho zahalil sloup světla a on zmizel. *„Takto lidé odcházeli do jiných světů,“* pravila medvědice, *„a také se tak vraceli ve dnech slunovratů a rovnodenností.“*

A také tento komplex byl nezbytný pro nastolení rovnováhy na planetě, stejně jako kameny na Velikonočním ostrově, jako pyramidy v Egyptě, jako energetická centra v Bermudském trojúhelníku, na Sibiři, v Tibetu a na dalších místech naší planety.

Medvědice říkala, že centrum duchovní hierarchie se nyní přesunulo do souhvězdí Orionu, ačkoli vysoké duchovní bytosti sídlí v jemných světech i jiných souhvězdích a systémech, zejména na Siriu, Kasiopeji a Velké medvědici, i u nás na Zemi v prostoru Šambaly.

„Medvědí duch ochraňuje Rusko, Sibiř, lesy Kanady, Irsko a Skotsko“ - pravila medvědice - *„a Medvědice (suhvězdí Velké a Malé medvědice) drží svými tlapami zemský pól na severu. Důvěřujte Medvědovi,“* pokračovala, *„a on dovede Rusko k prosperitě.“*

A možná měla medvědice pravdu, protože ne nadarmo nás nazývají „ruskými medvědy“ a medvěd byl naším totemovým zvířetem, zřejmě nám skutečně medvědí duch nějak pomáhá.

Najednou se moje nová známá - průsvitná medvědice - ocitla na obloze. Pohybovala se jako živá, pak ztuhla a k ní běželo po obloze medvidě a také ztuhlo. Obrysy zmizely a na jejich místě se rozsvítila souhvězdí v podobě Velké a Malé medvědice...

Zapsala Valeria Kolcova 01.06.2013